

[Maigaard.]

i EF", og vi har hørt det i debatten, efterhånden som den er skredet frem: skal vi ikke lige kigge på dette Europaparlament? Det skal vi ikke. Det skal vi prøve at undgå, og derfor vil vi prøve med regeringen. Lad os så se, om det lykkes.

Om det dagsordensforslag, der er stillet, vil jeg sige, at efter min mening lægger det for lidt vægt på proceduren for fremtiden. Det, det gælder om nu, er at få fastlagt i al fald et minimum af retningslinjer for fremtiden. Det synes jeg ikke højreoppositionens forslag lægger op til. Vi må selvfølgelig læse det grundigt igennem, men jeg synes, det har den åbenbare mangel, at det lægger for lidt vægt på at nedfælde en fremtidig procedure.

Og så et par ord til statsministeren. Jeg har ærlig talt ikke forstået den knivskarpe distinktion, som statsministeren lægger i disse proceduresspørgsmål mellem regeringen og folketinget. Statsministeren siger hele tiden: ja men proceduren er markedsudvalgets sag. Men hermed overser statsministeren to væsentlige forhold. Det ene er, at der helt uanset de forhandlinger, der kører for øjeblikket i markedsudvalgets underudvalg, er indgået nogle aftaler i markedsudvalget. Jeg er sikker på, at statsministeren er så meget forhandler, at han ved, at en aftale, man har indgået, skal man holde. Men de aftaler, der er indgået med repræsentanter for regeringen i markedsudvalget, er ikke holdt af regeringen. Jeg synes ikke, at man ved at prøve at pinde det ud skal forsøge at komme uden om, at de aftaler, vi har truffet, ikke er holdt. Som markedsministeren så rigtigt var inde på — og jeg vil godt takke for, at han siger det — så har vi heller ikke fået f.eks. det notat, man har lovet os om disse forhandlinger. Regeringen har ikke holdt de aftaler, den har truffet med markedsudvalget. Det skal der ikke herske tvivl om.

Den anden ting, som gør, at jeg ikke forstår statsministerens distinktion imellem, hvad der er folketingets og markedsudvalgets sag på den ene side, og hvad der er regeringens på den anden side, er, at forholdet mellem regering og folketeting da ikke alene kan være folketingets sag. Det må også være regeringens sag. Det, det drejer sig om, er at få reguleret forholdet mellem

folketeting og regering i EF-anliggender, og dér kan statsministeren ikke bare melde hus forbi og sige: det klarer folketinget. Dér må også regeringen med.

Endelig må jeg måske antydningvis pege på, at statsministeren vel også er en slags socialdemokrat og trods alt er medlem af folketinget. Han kan ikke bare skubbe det væk. Det er også et væsentligt forhold.

Statsministeren sagde så til mig i anledning af de 6 spørgsmål, jeg havde stillet ham, at det var udmærket, dem kunne vi se på, når nu underudvalget i markedsudvalget var færdigt — det skulle også skubbes lidt frem i tiden — og han havde en positiv indstilling. Det er jeg selvfølgelig glad for. Men jeg skal ikke bruge en positiv indstilling nu, jeg skal bruge tilsagn, præcist formulerede tilsagn, som er skrevet ned, og som enhver kan se. Derfor bliver jeg til slut nødt til at gentage mine spørgsmål til statsministeren. Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han er enig med mig i, at følgende fremgangsmåde i fremtiden anvendes i folketingets behandlinger af EF-spørgsmål: for det første at alle folketingets medlemmer løbende informeres om alle EF-sager. For det andet at EF-sagerne kan rejses både i markedsudvalget og i de øvrige stående udvalg af folketingets medlemmer. For det tredje at de følgelig kan rejses i folketingsalen. Der er et fortrolighedsproblem; vi accepterer for markedsudvalgets arbejdes vedkommende en fortrolighedsgrad som for det udenrigspolitiske nævn — men bortset fra det kan de rejses i folketingsalen. For det fjerde at i spørgsmål, hvor enten folketinget eller regeringen føler, at der er væsentlige sager på kant, skal regeringen gennem underretning af markedsudvalget sikre sig, at der ikke er et parlamentarisk flertal mod de beslutninger, som regeringen agter at tilslutte sig i Bruxelles. For det femte at regeringen skal forelægge et mundtligt forhandlingsmandat og i givet fald et skriftligt forhandlingsoplæg, og for det sjette at hvis forhandlingsresultatets forløb afviger væsentligt fra forhandlingsoplægget, skal ministeren — eller, forstår jeg nu, ministrene — vende hjem for at drøfte spørgsmålet med markedsudvalget og søge et nyt mandat.

Jeg vil meget gerne bede statsministeren om at svare så præcist på disse ting, at vi